

VIGASZTALÓ

A Parakletos Alapítvány negyedévente megjelenő testvéri körlevele

35. évfolyam / 4. szám / 2025. december

„Íme a Szűz fogan méhében,
Fiút szül, akit Immánuelnek neveznek
- ami azt jelenti: Velünk az Isten.”

Mt 1,23

TARTALOM

2

Köszöntés

3

Tanítás

Velünk az Isten
Béke és békesség

8

Emlékezés

Szabó Valéria
lelkipásztorra

10

Bizonyságtételek

Mátraházáról
Útközben I.

15

Híreink

Imaórák, Vigasztaló

16

Útközben

Damásdiné Judit fotói

KÖSZÖNTÉS

Egy hónapja született meg Zétény unokánk, a családjába második fiúként. Jó baba. Nem forgatta fel a szülei és a négyéves bátyja életét. Úgy illeszkedett a családba, mint egy puzzle eddig hiányzó darabja, mégis, mindent megváltoztatott, hogy velük van.

„*Velünk az Isten*” – írja Máté. Ezer évek óta így van ez, mégsem változik a világ. Az én világom is alig változik. Miért? Mert az Isten nem hiányzó puzzle darab. Nélküle is tökéletes az élet egészen addig, amíg el nem érjük a határainkat, és meg nem látjuk a hiányt, amit nem tölthet be sem tehetség, sem pozíció, sem pénz, sem kapcsolat. A hiányt az idő sem oldja fel, bennünk marad.

Nem tudom, mennyire tölt be hiányt a Vigasztaló testvéri körlevél a számtalan olvas-

nivaló között, de velünk van. Megváltoztat valamit bennünk? Van, amit másként gondolunk egy -egy bizonyságtétel olvasása után?

Kicsi unokánkat hónapokig vártuk, és már akkor velünk volt, amikor még semmit nem láthattunk belőle. És találkozni akartunk vele.

Isten kezdettől velünk van, és amiről azt gondoljuk, hogy a miénk, az is az Övé. A világ, az én világom is. A kérdés az, hogy akarok-e találkozni Vele ebben a világban? Akarom -e, hogy az én világomban igazán velem legyen?!

A családuink, mivel megérkezett, már csak Zéténnel teljes pillanatnyilag. De igen, vannak még, akikre várunk, megszületendő, új családtagok, akik amikor megérkeznek,

majd újra teljessé tesznek bennünket.

A világ csak Istennel teljes! Én is hiánybetegségekkel küzdök Nélküle.

Remélem, hogy a mostani Vigasztaló írásai hiányzó puzzle darabok sokak számára, hogy felismerjék: Velünk az Isten!

2025 karácsonyának, és a 2026-os esztendőnknek teljessége Ő, Akinek neve Immánuel, ami azt jelenti: Velünk az Isten!

Magyarné Balogh Erzsébet

VELÜNK AZ ISTEN

„Íme a Szűz fogan méhében, Fiút szül, akit Immánuelnek neveznek – ami azt jelenti: Velünk az Isten.” (Mt 1,23)

Az első vádirat, amelyet a római hatóságok kiadtak a keresztyének ellen, abban alapítja meg bűnüket, hogy egy bizonyos Názáreti Jézus nevű embert Kürioszként, azaz Úrként, illetve Istenként tisztelnek. Jó erre visszaemlékezni ezen a karácsonyi ünnepen, hogy ismét tudatosítsuk magunkban: sokkal nagyobb dolog történt abban a betlehemi istállóban, minthogy csupán egy új próféta született volna. Jézusban maga Isten jött kö-zénk emberi testben. De Jézus – olvassuk a Filippi levélben – „...Isten formájában lévén nem tekintette zsákmánynak, hogy ő egyenlő Istennel, hanem megüresítette önmagát, szolgai formát vett fel, emberekhez hasonló lett.” (Fil 2,6-7)

Ha azt kérdezzük, hogyan tudott a végte-len Isten véges emberré is lenni Jézusban,

nem kapunk rá választ. De ha azt kérdezzük, hogy miért lett Isten emberré, akkor gazdag feleletet kapunk a Szentírásból. Ez a válasz tömören ott van már Jézus egyik nevében is, ahogy alapigénkben olvassuk: „*akit Immánuelnek neveznek*” – ami azt jelenti: Velünk az Isten. Mit jelent ez?

1) ELŐSZÖR AZT JELENTI, HOGY ISTEN NEM MONDOTT LE RÓLUNK, EMBEREKRŐL.

Annak ellenére, hogy a bűneset óta is folyton lázadozunk ellene, s olyan kiábrándítóan bűnösök vagyunk, hogy szinte már magunk is utáljuk és unjuk magunkat. Az emberi történelem mindmáig a legsúlyosabb és legförtelmesebb bűnöknek a sorozata.

És mégis: Velünk az Isten. Nem taposott ránk, mint egy féregre, amely nem érdemli

meg a napfényt. Nem hagyott kárörömmel a sorsunkra, hogy kiderüljön, mily nyomorult lény önmagában az ember. Nem, nem mondott le rólunk.

S hogy tényleg nem mondott le rólunk, éppen ennek bizonyossága a karácsony. Mert Jézus azért jött, hogy megkeresse és megtartsa, ami elveszett. Ki tudná megszámolni, hány csillag-töredék hullik le az égről egy nyári éjszakán? Isten mégsem nyúl utána soha egyetlen csillagnak sem, de azt semmiképpen nem akarja, hogy egy is odavesszen az övéi közül.

De szabadjon most egyes számba áttennem az Immánuelt: Veled az Isten! Te vagy az, akiért Isten emberré lett, terólad nem mondott le, téged akar megtalálni és megmenteni. Érted lett a karácsony.

2) JÉZUS NEMCSAK AZÉRT JÖTT, HOGY MEGMENTSE AZ EMBERT, MINTEGY A PUSZTA LÉTEZÉSNEK.

Sokkal többről van szó: Ő Isten szeretetét hozta el számunkra. Pedig soha szeretetet nagyobb sérelem nem ért, mint az Isten irántunk való szeretetét. Isten azért teremtett embert, hogy legyen kit szeretnie. De az embernek nem kellett és nem kell az Isten szeretete. Inkább kell a részegítő ital mámorja, mint Isten békessége, inkább egy örült gondolat, mint Isten bölcsessége, inkább a pénz biztonsága, mint Isten gondviselése, inkább a Sátán cimborasága, mint Isten barátsága. Vagy ha már igen vallásos az ember, akkor méltóztatik neki Istent megtisztelni azzal, hogy Tőle is kér és elfogad valamit: Adjon esőt, szerencsét, gyógyulást, kenyeret, vagy éppen amire szükség van. De azért túl közel ne jöjjön, mert csak az kell, amit ad, Ő maga nem.

És mégis: Velünk az Isten. Tengernyi bűne-

ink sem olthatták ki az Ő irántunk való szeretetét! Sőt, ezt Krisztusban minden eddiginél hatalmasabb mértékben bizonyította. Valóban, milyen csodálatos módon tudott szeretni Jézus! A vaknak visszaadta szeme világát, a bénának azt mondta: kelj fel, és járj! A parázna nőre nem dobott követ, hanem azt mondta neki: „*Én sem kárhoztatlak téged!*” De a legcsodálatosabb az volt, amikor az Ő szíve elvérzett értünk a Golgotán. A Kolossé levélben ezt olvassuk: „*Eltörölte a követelésével minket terhelő adóslevelet, amely minket vádolt, eltávolította azt az útból, odaszegezve a keresztfára.*” (2,14) Mert magára vette minden bűnünket, és testében felvitte az átok fájára, hogy Isten reá sújtsa le, és őbenne torolja meg minden bűnünket. Ezért nyerhetünk bocsánatot, és ezért áradhat akadálytalanul Isten szeretete felénk.

Érted – e a karácsonyi evangéliumot? Te is azért születél, hogy megismerd Isten szeretetét. Ha eddig nem törődött volna vele, most nyisd meg a szívedet előtte. Nem érkezel célba addig, amíg Jézus meg nem érkezik hozzád. Gyötrelmem lesz gyönyörűséged, szegénység gazdagságod, gyengeség erőd, tudatlanság a bölcsességed, boldogtalanság a boldogságod, amíg Isten szeretete egészen be nem tölti szívedet. Nem lesz igazán élet az életed, amíg Krisztus nem lesz az életed.

3) HARMADIK JELENTÉSE ANNAK, HOGY VELÜNK AZ ISTEN, ABBAN VAN, HOGY Ő NEM CSAK MEGMENTENI ÉS SZERETNI AKAR, HANEM MEG IS GYÓGYÍTANI.

Vagyis olyanná tenni, amilyenné teremtő tervében elgondolt bennünket. Isten az embert valóban a teremtés koronájának szánta, ahogy mondani is szoktuk. Ismét Kálvin szavait idézve: az ember Isten remekműve, önmagáról vett mintát, amikor megformálta. De mivé lett az ember? Letörlődött rólunk az

életében valósul meg Pál apostol ígéje: „Ezért, ha valaki Krisztusban van, új teremtés az: a régi elmúlt, és íme új jött létre.” (2Kor 5,17)

Ugyancsak Pál írja: „Szánk megnyílt, szívünk kitárult előttetek, korint husiak. Viszonzásul pedig, mint gyermekeimhez szólok: tárjátok ki ti is szíveteket.” (2Kor 6,11)

Ezek a szavak nagyon hozzáillenek a karácsonyhoz is. Isten mindent megtett értünk, amit megtehetett. Mélyebbre meg nem alázkodhatott, mint ahogy megalázkodott Krisztusban, amikor egy istállóban született meg, mint ember, és a Golgotán halt meg, mint

Isten képe, torz karikatúrája lettünk önmagunknak. De Isten nem adta fel: karácsonykor azért jött utánunk Jézusban, hogy helyreállítson bennünket.

Igen, Jézus azért jött, hogy újjáteremtessen! Kicsoda az, aki nem szeretne más lenni? Bizonyára nincs egy se. És olyan sincs közöttünk, aki ne próbálta volna meg, hogy megjavuljon és új életet kezdjen. De aki megpróbálta, az tudja, hogy ez milyen lehetetlen. De Jézus tud segíteni, egyedül Ő. Mégpedig nem úgy, hogy javítgatja, nyesegeti megromlott természetünket, hanem úgy, hogy Szentlelke által teljesen újjáteremt bennünket. Ki az, aki kész vonakodás nélkül odaadni magát Jézus ujjá formáló kezébe? Azt keresi Jézus, azt ajándékozza meg bocsánatával és Szentlelke ajándékával. Azoknak az

egy gonosztevő. Úgy jött utánunk erre a földre, mintha neki volna szüksége reánk, és nem nekünk Őreá. Úgy hívogat most is magához, mintha Ő volna a szerencsétlen és szegény, és nem mi.

Annak okáért, amint a Szentlélek mondja: *Ma, ha az Ő szavát halljátok, meg ne keményítsétek szíveteket.* (Zsid 3,8)

Szabó Imre

(Megjelent Szabó Imre: *Prédikációk, tanítások, jegyzetek* című kötetében, a 153-155. oldalon. Kiadta: Szabó Sándor; 2019)

JÉZUS KRISZTUS AJÁNDÉKA A BÉKE ÉS BÉKESSÉG

Jézus születésekor ezt énekelték az angyalok: *“Dicsőség a magasságban Istennek és a földön béke, és az emberekhez jóakarát”.* (Lk 2,14) Jézus pedig így köszöntötte tanítványait feltámadása után: *“Béke, néktek!”* (Jn 20,19)

Ha valamikor égetően szükség volt a békére és békességre, az most van. Ez élet - halál kérdés a világon, de a mi saját kis világunk-

ban is. Sálom - ez a köszöntés eredetileg azt jelentette, hogy Isten óvjon meg minden bajtól és ajándékozzon meg minden jóval, testi - lelki áldással. Jézus mélyebb jelentést adott ennek az áldó köszönésnek azzal, hogy békességet teremtett, és megbékélést hirdetett. A prófécia Róla szól: *Ő a Béke Fejedelme.* (Ézs 9,5) Ő a mi békességünk, aki lerontotta a válaszfalat, (Izrael és a nemzetek közötti) ellenségeskedést az ő testében (Ef 2,14). Jé-

Fotó: Unsplash, Sincerely Media

zus boldogoknak nevezi azokat, akik békeséget teremtenek. (Mt 5,9)

A János szerinti evangélium jegyezte fel azt a bensőséges cselekményt, ami Jézus "békesség köszöntését" követte húsvét hajnalán. A feltámadott Úr tanítványaira lehelte és ezt mondta: *"Ahogy engem az Atya küldött, úgy küldelek el titeket, vegyetek Szentlelket!"* Ez egy megszentelt beavatási szertartás, Jézus prófétai tettet hajtott végre. Hasonló, mint az eljegyzés az esküvő előtt, előre vetítette az üdvöseményt, a Szentlélek kitöltését. Bizalmat ébresztett a tanítványokban, hogy majd amikor a tüzes Lélek átítatja őket, emlékezzenek, hogy ez Jézus szájának a lehellete. Beiktatta őket az apostoli tisztségbe és méltóságra emelte őket. Eddig az ő, Jézus szája szólta az evangéliumot, ezentúl a tanítványok száján keresztül szól majd.

Nem azért részesítette őket az isteni Lélekben hogy a zárt ajtók mögött maradván együtt örvendezzenek, mert korábban már megmondta nekik az Úr: *Elküldelek titeket, mint bárányokat a farkasok közé.* Ez a Lélek a garancia, hogy életük végéig képesek legyenek teljesíteni azt a küldetést, amit Jézus a saját küldetéséhez hasonlított.

Ma is Jézus teremt békességet bennünk és Ő ad békét az emberek között.

A feltámadott Jézus Krisztus szava és jelenléte a régi világ helyébe új világot teremt. Szava teremő erő, azt is mondhatná: legyen béke, legyen békesség!

Jézus az Ő Szentlelke által jelen van közöttünk, amikor az Ő nevében vagyunk közösségben. A korintusi gyülekezet, hasonlóan a mi gyülekezeteinkhez, sokszor hallotta és el is fogadta az evangéliumot; hittek Jézus Krisztusban, hittek az Ő feltámadásában. Csakhogy némelyek megálltak féluton, és

Krisztus feltámadásának következményében nem tudtak hinni. Az Ő halál fölötti győzelme és az élet újdonsága úgy tartozik össze, mint ok és okozat - ez a teljes evangéliumnak a része. Erre lehet és erre kell építeni életünket és jövőnket.

Isten Lelke összeköt a mennyyel, Jézussal, a békesség és az öröm forrásával, az élet forrásával, és arra ösztönöz, hogy legyünk békekövetek, békességre törekvők. *"Amennyire rajtatok áll, minden emberrel békességben éljete." (Rm12,18)*

Az új élet jellemvonása az, hogy Krisztust követem, és nem magamért, hanem Krisztusért és másokért élek. *"...Krisztusért járva követségben, mintha Isten kérne általunk: Krisztusért kérünk, béküljete meg Istennel!" (2Kor 5,20)* Ennek folytatása pedig az, hogy béküljete meg egymással.

A Békesség Fejedelmének követei, képviselői, mintegy helyettesei vagyunk!

Ez a boldog karácsony és áldott új élet titka.

Rappart Dóra, az énekiró ezt mondta: *"Ha a múltunk ott van Jézus vére alatt, ha jövőnk ott van az Ő kezében, ha minden gondunk ott van az Ő vállán, ha minden imakérésünk ott van az Ő szívében, akkor ez ad nekünk békességet, ez tesz csendessé és boldoggá."*

A Kormorán együttes egyik énekében egy szép fohász van: *"Világok világa Magyarországon, adjon a Teremtő békét neked!"*

Az értünk született Úr őrizze meg szívünket és értelmünket abban a békességben, amely minden értelmet felül halad. Ezt cselekedje velünk Isten Lelke minden ember javára, Isten nagy neve dicsőségére!

Lukácsiné Dr. Kádár Éva

EMLÉKEZÉS SZABÓ VALÉRIA LELKIPÁSZTORRA

*„...végül eltétem nekem az igazság koronája, amelyet megad nekem az Úr, az igaz bíró azon a napon; de nemcsak nekem, hanem mindazoknak is, akik várva várják az ő megjelenését.”
(2Tim 4,8)*

2024 őszén olvashatták a Testvérek Szabó Andrásné Valika bizonyságtételét arról, hogy nagyon vágyik az Úrral való bensőséges kapcsolatra. 2025 nyarán pedig, egész nagy családjával együtt áldott hetet töltöttek a júliusi Parakletos táborban, ahol bizonyságot tett az Úrral való bensőséges kapcsolatáról. Nem sokkal később, október elején kaptuk a megrendítő hírt, hogy **„Szabó (szül. Köblös) Valéria testvér, lelkipásztor, szerető feleség, gondoskodó édesanya, odaadó anyós és nagyi életének 69. évében 2025. szeptember 30-án hazatért Megváltó Urához. Temetése 2025. október 3-án, pénteken, 14:30 órakor lesz a madari temetőben”** Az alábbi két bizonyságtétellel Valikára emlékezünk.

Fotó: Saját forrás

„Egy ideje azzal küszködtem, hogy meghidegült az Úrral való személyes kapcsolat. A napi bibliaolvasás során nem hallottam, hogy szól hozzám az ige, hiányzott a nekem szóló üzenet. Ott volt bennem a vágy, hogy az Úr személyesen szóljon hozzám.

Nyár elején részt vettünk egy alkalmon, ahol egy kedves testvér buzgón hívogatott férjemmel együtt a nyári Parakletos - táborban való részvételre. Akkor az volt a gondolatom, hogy az Úr ott akarja megújítani a vele való kapcsolatomat, ezért nem akartam kihagyni ezt a lehetőséget. Ezután közös elhatározással bejelentkeztünk. Mindkettőnk szá-

mára nagyon áldott volt a tábor légköre. Az ott elhangzott tanításokból, bizonyságtételekből, dicsőítésből, beszélgetésekből a Szentlélek által biztatást, megerősítést, útmutatást kaptunk. Átélttem az Úr jelenlétét, örvendeztem, hogy újra megszólít, hogy közösségben lehetek vele. Valami nagyon megváltozott bennem – javamra, és hiszem, hogy az Úr dicsőségére is. Isten igazolta az ígét számomra:

„Jó várni, és megadással lenni az Úr szabadításáig.” (JSir 3,26)
Azóta is szól hozzám; jó áldott közösségben lenni Vele.

(Vigasztaló 2024/3 szám)

„Arról szeretnék bizonyságot tenni, amit úgy érzem, hogy az Úr szeretne hangsúlyozni közöttünk. Amikor felkértek erre a bizonyságtételre, akkor volt egy elgondolásom arról, hogy miről is szeretnék beszélni. Mivel emberi indulat Isten országát nem munkálja, ezért minden nap imádkoztam azért, hogy az Úr adja meg, hogy azt mondhassam, amit Ő akar, hogy mondjak.

Az első dolog, amit el kell, hogy mondjak, hogy pénteken, mikor megérkeztünk, olyan meglepődve vettem észre itt a teremben, hogy olyan sok fiatal volt. Ez nem szokásos a mi köreinkben, hogy fiatalokat lássunk így együtt, kivéve, ha nem ifjúsági alkalomról van szó. És akkor nagyon megtelt a szívem örömmel és hálával az Úr iránt, és Lélekben visszarepültem az időben.

Az előadásokat hallgatva, amik a lelki ébredésről szóltak, arra gondoltam, ha ezt így summázni lehetne, ami eddig elhangzott, akkor így hangozhatna ez a summázás: Isten azért munkálkodik az Ő Lelke által, hogy teljes életátadás történjen a részünkről. És ha ez az átadás megtörtént, akkor ezt az átadott életünket tudja az Úr átformálni úgy, hogy ne öncélúan éljünk, hanem eszközök

legyünk az Ő kezében, hogy az Ő szándéka és akarata teljesüljön.

Az én életemben ez nem ment egyik napról a másikra. Nekem ugyanis senki nem mondta, hogy térjek meg. Szószékről és máshonnan sem hallottam erről, hogy térjek meg. Azt annál inkább, hogy meg kell őrizni, illetve ápolni kell a szüleinktől örökölt hitünket. Talán tévedésből mondta, aki ezt mondta, vagy összekeverte a vallásunkkal, de sokan gondolkodnak ma is így. Amikor ki is mondják, hogy a hitünket, az örökölt hitünket kell ápolni, akkor ez már csak falra hányt borsó, mert a mai generáció nem akar vallásos lenni, vagy jobb esetben, nem vallásos akar lenni.

Istennek kifürkészhetetlenek az útjai. Az Általános Iskola elvégzése után, mert két gimnázium is volt a városban, a szüleim tanácsára egy távolabbi gimnáziumba jelentkeztem, és ott egy osztálytársnőm, tudva azt, hogy református vagyok, elhívott magával egy gyülekezeti közösségbe. Ott az Úr felnyitotta a szememet. Amit ott tapasztaltam, az olyan volt, mint ha egy más világba csöppentem volna. Így is volt. Egy olyan hívó közösségbe érkeztem, ahol átéltem az „agapé szeretetet”. Ott volt az Úr, és az Ő jelenlétében egyszer csak elkezdtem meglátani magamat: Vallásos vagyok, és úgy élem az életemet, de valami nincs rendben velem. Ettől kezdve vágytam az Úr jelenlétére, elkezdtem olvasni a Bibliát, és szólt hozzám az Ige. Szeretnék a Zsidókhoz írt levélből olvasni, a 4,12-13. verseket: *„Mert Isten igéje élő és ható, élesebb minden kétélű kardnál, mélyre hatol, az elme és a lélek, az ízületek és a velők szétválásáig, és megítéli a szív gondolatait és szándékait. Nincsen olyan teremtmény, ami rejtve volna előtte, sőt mindenki mezítelen és fedetlen az ő szeme előtt. Neki kell majd számot adnunk.”*

Ez egy nagyon komoly ige, és munkálkodott bennem az Úr az Ő igéje által. Továbbra se volt lelkipondozóm, senki nem tanított, de nem is sürgetett. Isten sem sürgetett. A gimnáziumi évek számomra nem csak az érettségire való felkészülés útjai voltak, hanem az Úr útjára való felkészülés, az Úr útjának keresése volt ott az életemben. Vele, az Úrral beszélgettem rólunk, és mondhatom, hogy bába nélkül születtem. A négy év alatt, a gimnáziumi évek alatt sokféle közösségben megfordultam, de ami a legtöbbet jelentette számomra a Krisztus melletti döntésben, azok bizony a bizonyságtételek voltak. Sokszor többet ér egy ilyen bizonyságtétel, mint egy prédikáció, vagy legalábbis, ha megerősíti az igehirdetést, akkor az igehirdetés is maradandóbb vagy maradandóbban marad az ember szívében. Hús – vér emberek Isten – élményei nagyon sokat jelentenek másoknak is Krisztus felismerésében. Erre is szeretném felhívni a figyelmet, hogy ne szégyelld hát az Úrról a bizonyságtételt. Mivel én is úgy tértem meg, hogy nem volt ebben senki segítségemre, ezért én úgy gondoltam, hogy nem is érvényes talán a bizonyságtételem mások előtt. Egyszer szintén egy alkalmon hallottam, hogy a megtérés az nem egy eget rengető valami, hogy valami dörgés és villámlás történik, hanem egy odaszánás. Egy csendes imádságban adtam oda az Úrnak az életemet, és a jelt is adta annak, hogy elfogadott.

Most visszatérnék a fiatalokhoz, de mindenkinek szánom azt, amit hangsúlyozni szeretnék. Aki még nem fogadta el Jézus Krisztus váltságát, és nem ismeri Őt, mint Megváltóját, legyen magához türelme, mert Jézus nem kényszerít senkit. Hallottuk azt már az elmúlt napokban, hogy a hirtelen fellángolás nem eredmé-

nyez sokszor tartós kapcsolatot az Úrral. Megfontolt és átgondolt döntésre van szükségünk. Azt is hallottuk, hogy nem mindegy, hogy szükséges vagy hasznos az az út, amit választunk. Ezzel nem azt akarom mondani, hogy halogatnunk kell a döntést Jézus Krisztus mellett, mert annak rossz vége lehet. De engedjük, hogy az Úr Lelke győzzön meg arról, hogy fogadjuk el Őt, és bízzuk Rá magunkat. És ne féljünk!

Még egy Igét hoztam a 2 Pét 1,3-at: *„Az Ő isteni ereje megajándékozott minket mindazzal, ami az életre és a kegyességre való, azáltal, hogy megismertük Őt, aki saját dicsőségével és erejével hívott el minket.”*

Az isteni természet részesei-vé lehetünk Jézus Krisztus által, mert mindent, az Ő megismerése által nekünk ajándékozott, ami az életre és a kegyességre való. Amit elrontott Ádám, azt rendbe hozta Krisztus. Ha átadjuk Neki az életünket, és Ő beköltözik az életünkbe, akkor Ő megtart, és átvezet minket minden nehézségen. Én ezt így tapasztaltam. De ehhez az kellett, hogy én az Övé és Ő az enyém legyen, hogy ne felemás kapcsolat legyen, hanem ott legyen az én részemről is a szándék és az akarás, hogy az Ő akaratát keresve éljek, és azt cselekedjem. El kellett ide jutnom, hogy ezt átéljem, és valljam, hogy én az Övé, és Ő az enyém.

Az Úr megáldotta az életünket, elhívott a lelkipásztori szolgálatra, amit negyvenhárom éven keresztül végezhettem. Sok kísértés, próba, öt gyermek mellett, de Isten mindig megadta az erőt, hogy szolgálhassam Őt szívemből és szeretettel.

Nagy hála van most a szívemben Isten iránt, hogy ezen az alkalmon itt lehetünk családotól, az öt gyermekem, a három vőm, a menyem és a nyolc unokám.

Istené a dicsőség! Nagyon jó, amikor egy család együtt lehet az Úr előtt. Kérjük is, hogy az Úr igazgasson minket hogy maradjunk családként is egybe és maradjunk az Ő gyermekeiként is egybe.

Szeretném az úrvacsorai Igémet felolvasni, amiben ahogy a lelkész kérdezte, van-e egy ígéret és van egy feladat. Az Igém a Salamon templomszentelési imájából van: *„Nincs hozzád hasonló Isten sem az égben, sem a földön! Hűségesen megtartod a szolgálóiddal kötött szövetséget, ha teljes szívvel előtted járnak.”* (2Krón 6,14)

Hűségesen megtartod: ez az ígéret, ha teljes szívvel előtted járnak: ez pedig a feladat.

Ezt a feladatot szeretném a jövőben is Isten akarata szerint, és az Ő dicsőségére teljesíteni.”

(A bizonyságtétel meghallgatható a Parakletos Alapítvány honlapjáról elérhető YouTube csatornán: <https://www.youtube.com/@parakletosalapitvany9319>)

A 2024 -es bizonyságtételt az-
zal zárta Valika, hogy jó közös-
ségben lenni az Úrral. A 2025 -ös
bizonyságtételben pedig hálát
ad azért, hogy egész családjával
együtt lehetett közösségben az
Úrral a nyári Parakletos héten.
Feladatát teljesítette, mert az Úr
előtt járt, miközben feleségként,
édesanyaként, nagymamaként
és anyósként mindenben szolgál-
ta szeretteit. Ő már be van kötve
Isten örök szövetségébe, átélte,
hogy az Úr teljesíti minden ígére-
tét. Hordozzuk imádságainkban a
nagy családot, hogy a Lélek által
kapjanak erőt követni az ő hitét,
hogy majd ők is meglássák az ígé-
reket és az ígéretek Urát!

BIZONYSÁGTÉTELEK

2025 októberében tartottuk az őszi csendeshetet Mátraházán, amelynek központi témája a Lélek gyümölcsei közül a „jóság” volt. Isten jóságáról, jóságának bizonyítékairól sokat tanultunk, ahogyan arról is, hogyan lehet jósággal teljes az életünk, hogy az mások számára is áldás legyen. Az alábbi bizonyságtételek a csendesheten hangoztak el.

ÉN VAGYOK AZ A CSIPKEBOKOR

Nagyon vártam a Mátraházi alkalmat, de az utolsó héten meg-sokasodtak körülöttem a nehézségek, és ez a teher rátelepedett a szívemre. Úgy éreztem, nem is akarok menni. Így imádkoztam: *„Uram, könyörülj rajtam, adj vigasztalást, hogy legyen kedvem, és örömmel menjek az alkalom-ra.”* Megszoktam, hogy szabadon, örömmel járok oda, gondoltam, inkább akkor megyek, ha meg-vigasztalódtam. De nem volt mit tenni, hiszen a testvéreknek tettem ígéretet, hogy segítek a cso-magokkal, hogy könnyebb legyen az utazás. Megígértem.

Már az első áhítaton kaptam egy hatalmas, csodálatos üzenet-et, hogyan lépek tovább.

Rózsika Jerikó falának a leomlá-sáról tartott áhítatot, hogy ő bizony hétszer körül járta a problémát, kijelölt egy adott területet magá-nak, körbejárta hétszer, mire haza ért, leomlottak a falak, ő úgy sem tudott mit kezdeni vele, így adta fel az Úrnak. Én sohasem gondol-tam még erre egy adott probléma miatt. Arra gondoltam, most már mehetek is haza. Nagyszerű, haza megyek, és én is követem Rózsi-ka példáját. Már könnyebb lett a szívem. De tetszett az én Mennyei Atyámnak, hogy sokkal több üze-netet készítsen el nekem. Igen, ki-vett engem abból a környezetből egy időre, és feltölt engem.

Megszoktam, hogy otthon szól hozzá, én vigasztalást veszek, de most másként döntött, oda kel-lett menni. Aztán jött az úrvacsora, és kaptam az ígét: *„Az elveszettet*

megkeresem, az eltévedtet visz-szaterelem, a sérültet bekötözöm, a gyengét erősítem.” (Ez 34,16)

Tudta az Úr, hogy elveszettnek érzem magam a problémák súlya alatt. Láttam, hogy talán eltévedtem, mert nem jól látok valamit, hogy sé-rült vagyok, és már be kell kötözni a sebeket. Annyira vérzek és fáj, hogy gyenge vagyok és meg kell, hogy erősítsen. Nagyon hálás vagyok neki, hiszen mindent oda adott.

A morzsaszedegetésnél nem csak én, hanem többen is mondták, hogy nehéz szívvel jöttem, de fel-szabadultam mennek haza, és hogy Mátraházán van az a hely, ahol sí-rhatunk, kiönthetjük őszintén a szí-vünket egymásnak, és igen, jön a szabadulás és vigasztalás.

Hadd tegyek még valamit a bi-zonyságtételemhez! Amikor Ko-máromi Károly testvérünk beszélt

a csipkebokorról, ahogy a kislány megölelgette és újra feléledt, azt éreztem, hogy én vagyok az a csipkebokor, akinek ölelgetésre van szüksége, hogy újjáéledjek, és el ne sorvadjak a terhek alatt. És igen, sok ölelő karra találtam! Jézus adott olyan embereket, akik átöleltek, és az Ő szeretetét árasztották rám. Minden testvérem az Úrban, köszönöm a szeretetét!

Gál Mária

LEGYEN ISMERŐS A HANGUNK A MENNYBEN!

Életemben nagy szerepe volt és van az éneklésnek. Gyerekkoromban sok Istent dicsérő éneket tanultam Szüleimtől. Otthon szinte állandóan zengett a zsoltár vagy egy dicséret.

Egyik kedves emlékem, hogy Apuka az „Áldjad én lelkem a dicsőség erős Királyát...” füttyölte, Anyuka pedig később bekapcsolódott énekszóval. Apuka abahagyta a füttyölést, és rászólt Anyukára, hogy ő nem annál a versnél tartott.

Már akkor megszerettem az Istenről és az Istennek való éneklést. Férjem orgonán, a barátja gitáron játszott. Az esküvőnk után pedig én is csatlakoztam hozzájuk énekléssel, majd a nővérem, azután az unokatesók közül többen, később a barátok. Mindannyiunkat vonzott az éneklés öröme. Egy kis zenekar lettünk, és Urunk megadta, hogy járhattunk más gyülekezetekbe is szolgálni hiszen kegyelme dicsőségének magasztalására rendeltettünk. „... magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel magajándékozott minket szeretett Fiában.” (Ef 1,6)

Hálás vagyok azokért az emberekért, akik - hiszem, hogy a Lélek-

től vezetve - megfogalmazták és leírták az énekeket, amelyekkel teljesen azonosulni tudok.

Sokszor csak úgy feltör a szívemből egy - egy ének, attól függően, hogy mi van a bensőmben:

– Ha sok problémám volt, akkor legtöbbször ezt énekeltem „Ez a világ csak baj halma...”.

– Ha bánkódtam bűneim miatt, akkor ezt: „Amint vagyok sok bűn alatt...”

– Ha öröm volt bennem, akkor „Áldjad én lelkem a dicsőség erős Királyát...”

Készültünk az idei hittan táborra, amikor egyik napról a másikra teljesen elment a hangom. Késébe estem és azért imádkoztam, hogy jöjjön vissza a hangom és én akkor mindennap legalább egy dicséretet fogok énekelni az Úrnak. Meghallgatott az Úr és én éneklek az Úrnak.

Imádkozunk és énekeljünk sokat az Úrnak, hogy legyen ismerős a hangunk a Mennyben!

**Fejzsés Bálintné
Piroska**

ÉLNI AZ ÚR JÉZUS KÖZELÉBEN

Eddigi életemben bármit tettem, cselekedtem, igyekeztem a belső hangot meghallani, kiszűrni a felülről jövő biztatást.

Ha életem kezdetére visszatekintek, már gyerekkoromban is velem volt az Úr, bár akkor még nem tudatosult bennem igazán. Igazán a házasságkötésem után ragyogott fel a bizonyosság. Hatgyermekes református lelkipásztor harmadik gyermeke volt a férjem, akivel lélekben, cselekedetben mindig egyek voltunk. „Megáldalak téged és áldás leszel.” (1Móz 2,2) Ezzel az igével indított útra bennünket kedves apósom. Akkor még nem tudtam, de most már tudom, hogy ez az áldás soha nem szűnik meg az életemben. Közös életünk első állomása Miskolc volt. Szigorló éveimet is itt töltöttem, majd a Megyei Kórház Szemészeti Osztályán dolgoztam 14 évig. Férjem a miskolci Egyetem Matematikai Intézetében dolgozott. Két gyermekkel áldott meg bennünket az Úr. Isten gondviselése határtalan! Jól emlékszem, friss diplomával a kezemben indultam dolgoz-

ni. Nagyon hideg tél volt, és nem volt meleg cipőm. S akkor egy elkésett, de mégis jó időben érkezett esküvői adomány jött a férjem keresztszüleitől. Így oldódott meg a cipőproblémám.

Első élő gyülekezetünk a Miskolc Tetemvári közösség volt. Szilágyi Pista bácsi, Irlanda Sándor, Benke György. Ők voltak Isten eszközei, akik egyengették, erősítették a lelki életünket. Bár abban az időben nem volt az iskolában hittanóra, gyermekeink ötéves koruktól minden vasárnap részt vettek a tetemvári gyülekezet gyermek istentiszteletein.

Feledhetetlenek számomra az Irlanda Sándoréknál tartott fiatal házaspárok bibliaórái. Ma mindezt szabadon lehetne tenni, mégis kicsi rá az igény. Pedig csak akkor lehet Isten áldása az életünkön, ha ott ragyog felettünk Isten dicsősége. Gyakran eszembe jut Irlanda Sándor egyik karácsonyi igehirdetése, amikor arról beszélt, milyen áldatlan helyzetben volt országunk 1945 után. Romokban hevert. Az emberek nagy szükségben szenvedtek, de volt Bibliájuk! Ez hozta a békességet, szeretetet, ez erősítette a lelkeket. Ma is hallom az ígét: „Üdvözítő született

• *ma nektek, az Úr Krisztus, a Dávid városában!” (Lk 2,11)* Az egyházi életbe, közösségbe való aktív bekapcsolódáskor derült ki, milyen sok testvérem van a gyülekezetben. Szívemben élnek az első bibliaórák, imaórák.

• Nem szabad elfeledkezni Bojtor István akkori göncruszkai lelkipásztorról, aki a nyolcvanas években összegyűjtötte az élő hitben járó vagy arra vágyó orvosokat, egészségügyi dolgozókat. Hitbeli életem fontos meghatározói voltak ezek az alkalmak.

• Később munkahelyet váltottam. Szerencsre kerültünk, az itteni szeszakrendelőjében dolgoztam. A legnagyobb és legnehezebb dolog volt megválni a kedves gyülekezettől, a sok – sok kedves arctól. Akkor azt hittem, hogy soha nem talállok olyan testvérekre, mint Miskolcon. Kb. három hónap telt el, amikor az egyik testvér megkérdezte tőlünk: Hol voltak az előző vasárnap? Akkor éppen távol lévő szüleimet látogattuk meg. Nagyon boldoggá tett ez a kérdés. Mondtam a férjemnek: Látod, itt hon vagyunk. Számon tartanak bennünket. Akkor értettem meg igazán, hogy az Úr Jézus mindig és mindenütt velünk van.

• A szerencsi gyülekezetnek is hálásak vagyunk. 1993-ban létrejött egy nagyon aktív, összetartó asszonykör, amelynek a vezetője lettem. Mert nem elég csak hallgatni Jézust, olvasni az Ő ígétét, meg is kell cselekedni az Ő akaratát. A legfontosabb, hogy Jézus követése folyamatos legyen egész életünkben. Bölccsé nem az évek sokasága tesz, hanem az Isten közelében eltöltött évek. Jézus szolgálatra hív bennünket, és az Ő szolgálata gyógyító erővel hat.

• *Ha csalódnai akarsz, nézz az emberekre! Ha csüggedni akarsz, nézz önmagadra! Ha erős és győztes akarsz lenni, akkor nézz Krisztusra!*

• Életünk fontos része a szeretet-szolgalat. Hálás vagyok az Úrnak, hogy olyan területre vezérelt, ahol lehetőség volt a szeretetszolgalat gyakorlására. Pilder Mária, Isten szolgáló leánya minden reggel ezzel az imával és könyörgéssel kezdte a napját: Uram, mutasd meg nekem ma is, hogy kinek lehetek a szolgálatára azzal, hogy a Tied vagyok, hogy hiszek Benned!

• 1989 -ben megalakult a Keresztény Orvosok Munkatársi Közössége (KOMT), amelynek kezdettől tagja vagyok. Bojtor István lelkipásztorral közösen tartottuk a regionális alkalmakat Fonyban és Szerencsen. Ezt a szolgálatot egy fiatal, hívő orvoskollégának adtam át négy évvel ezelőtt.

• Négy éve elveszítettem a legdrágábbat, a férjemet. Az Úr erre is felkészített. Sok – sok évvel ezelőtt olyan ígéretet helyeztet a szívemre, amelyben az Úr vigasztalása volt. Sokat segített a felépülésben. Sokat könyörögtem azért, hogy az Úr vegye el azt az erős fájdalmat, amit naponta éreztem András elvesztésével. Azt kértem, adjon feladatot, szolgálati lehetőséget, mert az erősít. Az imaéletem megerősödött, és

Fotó: Pexels, Pixabay

naponta megkérdezem: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjek? A földi élet minden perce ajándék, öröm, reménység, és ez szeretetre indít. Az Úrnak szolgálók, nem embereknek, és ez erőt ad, hogy türelmes legyek a beteggel, szeressem a beteget. Londonban van egy kórház, amelynek bejárata felett egy kép látható, egy térdelő angyal hamut fúj, tüzet éleszt, és ez a felírás olvasható: Talán még van benne szikra.

Jól jelképezi ez a kórházi szolgálatot: lángra lobbantani a betegség hamuja alatt lappangó élet-

szikrát. Sokszor gondolok arra, vajon én milyen orvos vagyok? Én csak egy tökéletes orvost ismerlek, az Úr Jézus Krisztust. Ő a zsinórmérték, csak közelíteni tudunk hozzá. Túrmezei Erzsébet SOS című versében gyönyörűen ír a tökéletes orvosról:

Órákra pillantok: sietni kell.
Vár a vonat, a busz, a munkahely,
várnak a feladatok, küldetések...
És mesteremre gondolok.
Neki nem volt órája, mégse késett.
Soha egy percet se késett.
Mesteremre, aki gyalog járt.

Megállt betegek és virágok mellett.
Mégis odaért vonat, autó, repülő
nélkül
Mindenhova, ahova kellett.
Mesteremre, aki nem ismert
Rohanást, hajsztát, időzavart.
Csak egy láthatatlan órát figyelt,
Egy láthatatlan vezérlő kezét...
S mindent elvégezett.
Élő Mesterem, irgalmazz! Segíts!
Szent titkodra taníts meg engem is!

Dr. Korondi Klára

BIZONYSÁGTÉTEL ÚTKÖZBEN I.

Damásdi Dénesné Judit ismét nagy utat tett meg kerékpárjával, és most is elvisz magával gondolatban arra az útra, amit bejárt. Sok élmény, még több tanulság, tapasztalat, amit megoszt velünk, köszönjük neki!

GONDOLATOK KÉT KERÉKEN

Ezen a nyáron a Boden-tó körül kerékpároztam, ami a német-osztrák-svájci hármashatáron terül el, egy csodaszép gyöngyszem az Alpok hatalmas hegyei között. Az utazásom élményeiből szeretnék párat megosztani.

SOLI DEO GLORIA

14 óra vonatkozás után végre megérkeztem Lindauba, egy német kisvárosba, ami egy szigeten fekszik a Boden-tavon. Holnap majd felfedezem a várost, most csak egy gyors esti sétára telik még sötétedés előtt. Éppen valami fesztivál van lent a kikötőben, rengeteg ember, árusok, szól a zene. Megcsodálom a kikötő bejáratát őrző hatalmas oroszlánt meg a világítótornyot, a tavat és a túl-

parton az Alpok hegyeit, de aztán inkább a csöndesebb óváros felé indulok. Szeretem ezeket a régi történelmi városokat, mindig találok valamit, amivel Isten megszólít. Most is! Csak úgy találok elindultam, és a régi Városházához jutottam, melynek falain a város történetét felidéző festmények találhatók. Az eredetileg gótikus épületet később reneszánsz stílusban átépítették, a sétálóutca felőli oldalon egy díszes külső lépcső vezet a második szintre. A lépcsős oromzat közepén pedig egy Soli Deo Gloria felirat található. A gazdagon díszített épület önmagában is fantasztikus, de ez a Soli Deo Gloria felirat most mintha külön nekem készült volna. Fél évvel ezelőtt annyira fájt a térdem, hogy járni is alig bírtam, nemhogy egy ekkora útra vállalkozzak. És most

itt vagyok! Soli Deo Gloria! Istené legyen a dicsőség! A sok szépségért, amit alkotott, az emberekért, akik ilyen csodás épületeket építhettek, és hogy mindezt láthatom!

KITARTÓ KÖVETÉS

Eugene H. Peterson: Kitartó követés című könyvét hoztam magammal az útra, mert ugye könyv nélkül nem megyünk szabadságra. Az első rész nagyon aktuális itt és most, mert ez a címe: Turisták vagy zarándokok. Turisták vagyunk, akik csak a legfontosabb látnivalókat akarják megnézni és lefotózni, vagy zarándokok, akik tartanak valahová, és az Istenhez vezető utat járják. Ez utóbbihoz kitartás, több csönd és lemondás, türelem és szerénység kell. Nagyon megérint ez a gondolat. Igyekszem, hogy most éppen tu-

ristaként is zárandokként tudjak jelen lenni. Nem akarok mindent megnézni. Nem akarok mindent lefotózni. Keresem a csendesebb helyeket. Keresem Isten lábnyomát, hogy őt tudjam követni.

SZAMÓCA

Ma délelőtt tettem egy 600 méteres kitérőt, mármint függőlegesen felfelé. De nem kerékpárral. Bregenznél a Pfanderbahn felvonóval lehet feljutni egy csodahegyre, ahonnan a Bodentóra és az Alpokra is gyönyörű a kilátás. És még extra uzsonnát is kaptam a hegytől, ami ráadásul gyerekkori emlékeket hozott elő. Milyen sokszor szedtünk erdei számócát a Zemplénben meg a Mátrában! Ahogy eszegetem a számócát, az jut eszembe, hogy pont egy éve volt a szemműtétem. Ha az nem lett volna, szerintem most észre sem venném az apró kis piros gyümölcsöket. Végtelenül hálás vagyok Istennek, hogy látok. Látom a levelek alól kikandikáló számócát, a felettem köröző hollókat, lent a tavon Lindau szigetét, ahonnan reggel indultam, a pillangókat, az erdei pintyet, ami hozzám egészen közel szállt le.

Visszatérve a számócára, megvan a rituáléja, hogy kell megenni. Nem érdemes csak úgy szemenként bekapni, ahogy leszedjük, mert egy-egy szemben nagyon kevés íz van. Érdemes egy ma-

• rékkal összegyűjteni, keresni egy
• csöndes, árnyékos helyet, leülni,
• hallgatni a madarakat és 5-6 sze-
• mes falatokban elfogyasztani az
• egészet. Így egész különleges
• ízélményben lesz részünk. Én ma
• tripláztam: három marékkal sikerült
• összegyűjteni. Igazi ajándék volt!

EMBERI HATÁROK

• Úgy tűnik, a határokat mi csinál-
• juk, mármint az emberek. Ma há-
• rom országban is jártam, de nem
• igazán vettem észre a határokat.
• Németországból indultam, Auszt-
• ria határánál, egy kis patak hídjánál
• volt valami tábla, de hogy mikor
• értem Svájcba, azt nem is vettem
• észre. Azt hiszem, egy szép erdei
• úton tekertem éppen, tábla nem
• volt az erdőben, csak a telefonom
• pittyentett, hogy átállt másik háló-
• zatra. A nap ugyanúgy sütött, a szél
• ugyanúgy fújt, a madarak ugyanúgy
• énekeltek, mellettem a tavon a hul-
• lámok ugyanúgy csapódtak a part-
• hoz, szóval semmi nem változott.

• Egyébként egy érdekesség, hogy
• a Bodentó nagy részén nincsenek
• lefixálva, hogy hol vannak a határok.
• A tó közös. Az említett három ország
• közösen szervezi és felügyeli a halá-
• szatot, a hajózást, a vízvédelmet, min-
• dent. Közösen. És nagyon komoly
• eredményeket értek el a vízminőség
• javításában, a különböző természet-
• védelmi projektekben. Olyan jó ilyen-
• re is példát látni.

HA OLYANOK NEM LESZTEK

Ma Arbonból indultam, de va-
sárnap lévén, először kerestem
egy templomot. Találtam is a kö-
zelben egy evangélikus gyüleke-
zetet, ahol elég korán volt isten-
tisztelet, így még indulás előtt el
tudtam menni. Kicsit tartottam tőle,
hogy mit fogok érteni belőle, any-
nyira ugyanis nem tudok németül,
hogy valami nehéz teológiai fejte-
getést megértsek. Hát nagy meg-
lepetésemre egy családi istentisz-
teletbe csöppentem, ami nem is a
templomban volt, hanem a temp-
lom mellett, hatalmas árnyas fák
alatt, rengeteg gyerekkel. A gyü-
lekezet gyerekei zenéltek, énekel-
tek, imádkoztak, eljátszottak egy
bibliai történetet, és volt kereszte-
lő is. Az egész istentisztelet a ke-
resztiségről szólt. Van egy nagyon
szép szokásuk, van egy „kereszte-
lési fájuk”, amire felkerül minden
megkeresztelt gyerek „levele” a
nevével és a születési dátumával,
és egy évig van fent. Évente van
egy ilyen „keresztelési” istentisz-
telet, amire meghívják az előző
évben keresztelt gyerekeket, újra
megáldják őket, a kereszteléskor
kapott gyertyájukat újra meggyújt-
ják, és leveszik a fáról a levelü-
ket és elvihetik emlékkbe. Nagyon
szép és kedves alkalom volt, és
hála Istennek, nagy részét meg is
értettem. De a legjobban az tet-
szett, hogy előttem egy 70-es (le-
het, hogy 80-as) éveiben járó ősz
hajú úriember milyen őszinte lel-
kesedéssel tapsolt, hajolt, nyújtóz-
kodott, ugrándozott a gyerekekkel
együtt. Olyan jó volt látni!

- Folytatás a következő lap-
számomban!
- Fotók a hátsó borítón.

**Damásdi
Dénesné Judit**

AKTUÁLIS

IMAÓRÁK

IMAÓRA A KÁLVIN TÉREN

Szeretettel hívunk és várunk minden érdeklődőt a **hónap első hétfőjén 10 – 12 óra között** a Budapest Kálvin téri Egyházközség gyülekezeti termébe.

Az alkalmat **Dr. Vass Dezsőné Baki Ilona lelkipásztor** tartja.

Elérhetősége: +36 30 680-7972

IMAÓRA AZ ONLINE TÉRBEN

A Parakletos Alapítvány lelkipásztori közössége folytatva lelki előjáróinak példáját, rendszeressé tette a korábban havonta tartott lelki közösség, imaalkalom gyakorlását:

Minden hétfőn 17.30-18.30 óra között az online térben várjuk azokat a lelkipásztorokat, akik fontosnak tartják, hogy gyülekezeti szolgálatuk megújulásához, megerősítéséhez Isten Szentlelkének segítségét kérjék.

Aki szeretne csatlakozni az alkalomhoz, jelezze *Magyarné Balogh Erzsébetnek* a +36 30 567-6345-ös telefonszámon vagy a mbaloghe@gmail.com címen, és megkapja a csatlakozáshoz szükséges linket.

„Az Isten Lélek: és akik őt imádják, szükség, hogy Lélekben és igazságban imádják.”
(Jn 4,24)

VÍGASZTALÓ

VÍGASZTALÓ ONLINE

A Parakletos Alapítvány honlapján az eddig megjelent Vigasztaló újság szinte minden száma megtalálható egyéb írásokkal együtt: **www.parakletosalapitvany.hu**

HANGANYAGOK

A nyári Parakletos Konferencia és az őszi mátraházi csendes hét előadásainak hanganyaga elérhető, meghallgatható az Alapítvány Youtube csatornáján: youtube.com/@parakletosalapitvany9319

– amely elérhető a honlapunkról is:
www.parakletosalapitvany.hu

KÖVETKEZŐ SZÁM

A Vigasztaló számára írt biztonságtételeket az alábbi címre kérjük:

Magyarné Balogh Erzsébet 6070 Izsák, Szőlőfűrt utca 10. E-mail: mbaloghe@gmail.com

A Szerkesztőbizottság tagjai: *Magyarné Balogh Erzsébet, és Dr. Tatai István, Magyar Csanád*

- Honlap: www.parakletosalapitvany.hu
- YouTube: Parakletos Alapítvány
- Következő lapzárt: **2026. február 05.**
- **A következő lapszámunk témája: Új kezdet**

Várjuk a Testvérek biztonságtételét!

VIGASZTALÓ

A Parakletos Alapítvány testvéri körlevele

Kiadványunkat adományokból tartjuk fenn. • Ingyenesen megküldjük mindazoknak, akik kérik. • Az Alapítvány címe: 2336 Dunavarsány, Határ út 70. • Adószám: 19045229-1-13 • Számlaszám: 11732071-20025524 • E-mail: tothzoltan2840@gmail.com és tatai.istvan@reformatus.hu • A Vigasztaló számára írt biztonságtételeket az alábbi címre kérjük: • Magyarné Balogh Erzsébet 6070 Izsák, Szőlőfűrt utca 10. • E-mail: mbaloghe@gmail.com • A Szerkesztőbizottság tagjai: Magyarné Balogh Erzsébet, Dr. Tatai István, Magyar Csanád • A címlap fotó: Renate Gudele • Honlap: www.parakletosalapitvany.hu
Következő lapzárt: 2025. november 5. • Következő lapszámunk témája: Történetem Istennel

ÚTKÖZBEN

DAMÁSDINÉ JUDIT FOTÓI

